

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיִּקְרָא

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֵץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלֻקִים

כֶּרֶךְ ט"ו - חֲלֻקֶה כ"ז

קוֹנְטֵרְס 447

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְרֵי הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכֵב"א

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזוק שנתקבלו
במערכת מפעל הזיהר העולמי מהתרשמותם של גדולי
וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש

תוכנו אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות
בלמוד ספר הזיהר הקדוש בכל קצוות תבל לזקנים עם נערים

– מכתב א –

מכתב ברכה מאת הגאון האדיר בנגלה ובנסתר המקבל בעל
שערי זבול שליט"א

הרב זבולון המבורגר, מחבר ספרי שערי זבול י"ד חלקים וש"ס
בכתב יד, בעיה"ק ירושלים תובב"א

ב"ה כ"ג אדר תש"ע פעיה"ק ירושלים תובב"א

הנה הגאון הצדיק המפרסם אב"ד האלמין רבי שלום יהודה גראס
שליט"א העוסק בלמוד הזיהר הקדוש והפצת הזיהר הקדוש דרך למוד
ברבים, וידוע שהזיהר הוא מעולם האצילות, ובכתבי האריז"ל מבואר שיש

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

עולם עשיה ועולם יצירה ועולם הבריאה ועולם אצילות, ומי שלומד זהר הקדוש זוכה לעולם האצילות, וידוע שיש נפש רוח ונשמה, ומי שרק לומד נגלה הוא זוכה בנפש רוח ולא בנשמה ומי שלומד זהר הקדוש זוכה לקבל נשמה מעולם אצילות, ולאחר מאה ועשרים זוכה לישוב בעולם עליון מאד מאד ולקבל נשמה גבוהה, והזהר הקדוש נתחבר על ידי התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, וכל אחד ואחד צריך ללמד כל יום חוץ מלמוד הנגלה זהר הקדוש וגם חשוב מאד לכנס בתורת האריז"ל כתבי האריז"ל ספר עץ חיים ושער הכוונות, וזה צריכים ללמוד דוקא עם ר"מ מקובל שיהא בקי בכל כתבי האריז"ל, וזהו מקרב הגאולה, ולכך דבר גדול מאד עשה הגאון הצדיק שמרביץ תורת הזהר ברבים ומקים שיעורים ברבים בכל מקום ומקום, ושכרו גדול מאד, ולכך מצוה גדולה לחזקו על הזכוי הרבים הזה, וזכותו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי גן עליו ועל כל משפחתו ולכל העוזרים לו.

הכותב וחותם למען כבוד התורה ולומדיה:

הרב זבולון המבורגר, מחבר ספרי שערי זבול י"ד חלקים

ששופע ויוצא מעדן.
הרביעי - אל גדול. והרי נאמר,
וזה גדלה.

החמישי - אלהים, ובכל מקום
הוא גבורה.

הששי - יהו"ה, רחמים, שלמות
הכל, העקר של הכל. קשר
האמונה, אחוז לכל הצדדים, וזה
תפארת ישראל.

השביעי והשמיני - צבאות. ולכן
יהו"ה קרוב בכל. אחוז בכל
הצדדים, לפעמים ה' אלהים,
שהרי הם קרובים תפארת
לגבורה. לפעמים ה' צבאות,
שהרי הם קרובים תפארת לנצח
והוד, שנקראים צבאות. והרי
נתבאר שגודעים דברי הנביאים
הנאמנים מפייהם, כשואמרים פה
אמר ה' אלהים, וכשואמרים פה
אמר ה' צבאות, והיו יודעים
מאיה מקום באים הדברים.

התשיעי - (א"א) שדי. שאמר
לעולם די, שהרי די ספוק
הוא. והספוק לא בא לעולם,
אלא מצדיק שהוא יסוד העולם,
שאמר לעולם די.

העשירי - אדני, שהרי דין
המלכות דין ודאי. וזה לערף את
קרבות המלך בעולם, וזה גבורה
תחונה, וזהו צדק.

ואלו הם העשרה שמות שבהם
נקרא הקדוש ברוך הוא, קשורים
זה בזה ביחוד שלם, ואלו הם
הפטרות הקדושים של המלך,
שהוא נודע בהם, והם שמו, והוא
הם. וכשנקשרים כלם כאחד על
ריח הקטרת, אז נקראת קטרת,
הקשר שנקשרים כאחד. אשרי
חלקם של הצדיקים שיודעים
את דרכי התורה ויודעים להפיר
בכבוד רבונם, עליהם פתוב (ישעיה
10) ובאו וראו את כבודי.

רחמי, ונפיק מניה דינא. ודא הוא ההוא נהר,
דנגיד ונפיק מעדן.

רביעאה, אל גדול. והא אתמר, ודא גדולה.
חמשאה, אלהים. ובכל אתר הוא גבורה.

שתיתאה, יהו"ה, רחמי, שלימו דכלא. עקרא
דכלא. קשרא די מהימנותא. אחיד
לכל סטרין. ודא תפארת ישראל.

שביעאה ותמינאה צבאות. ועל דא, יהו"ה
קריב בכלא. אחיד בכל סטרין,

לזמנין יי' אלהים, דהא קריבין אינון תפארת
לגבי גבורה. לזמנין יי' צבאות, דהא קריבין

אינון תפארת לגבי נצח והוד, דאקרון צבאות.
והא אתמר דאשתמודען מלי נביאי מהימני

מפומייהו. פד אמרי, פה אמר יי' אלהים. וכד
אמרי, פה אמר יי' צבאות. והו ידעין מאן

אתר אתיין מלין.
תשיעאה (א"א) שדי. דאמר לעלמא די, דהא

די ספוקא הוא. וספוקא לא אתי
לעלמא, אלא מן צדיק, דאיהו יסוד עולם,

דאמר לעולם די.
עשיראה, אדני. דהא דינא דמלכותא דינא

ודאי. והאי לאגהא קריבין דמלכא
בעלמא. ודא גבורה תפאה, ודא איהו צדק.

ואלין אינון עשרה שמיהן דקודשא בריהו הוא
אקרי בהו, מתקשרן דא בדא, ביחודא

שלים. ואלין אינון פתרין קדישין דמלכא,
דהוא אשתמודע בהו, ואינון שמייה, והוא

אינון. וכד מתקשרן בלהו כחדא, על ריחא
דקטרת, פדין אקרי קטרת, קשורא דמתקשרין

פחדא. זפאה חולקיהון הצדיקניא, דיידעין
אורחין דאורייתא, וידעין לאשתמודעא

ביקרא דמאריהון, עלייהו כתיב (ישעיה 10) ובאו
וראו את כבודי.

ואם זבח שלמים קרְבָנו. (ויקרא ג) רבי שמעון אומר, כתיב (במדבר ז) עֲשֶׂה עֲשֶׂה הפך בשקל בשקל הקדש. עֲשֶׂה עֲשֶׂה, למה זה בא? אלא עֲשֶׂה לְמַעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית, וְעֲשֶׂה לְמַתַּן תּוֹרָה. עֲשֶׂה מְאֻמְרוֹת בְּמַעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית, וְעֲשֶׂה מְאֻמְרוֹת בְּמַתַּן תּוֹרָה. בְּמֵה זֶה מְדַבֵּר? מִשּׁוּם שֶׁהַעוֹלָם לֹא נִבְרָא אֶלָּא בְּשִׁבִיל הַתּוֹרָה, וְכָל זְמַן שִׁישְׁרָאֵל עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה, הַעוֹלָם מִתְקַיֵּם. וְכָל זְמַן שִׁישְׁרָאֵל מִתְבַּטְּלִים מִהַתּוֹרָה, מֵה כְּתוּב? (ירמיה לג) אִם לֹא בְּרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה חֻקוֹת שָׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא שָׁמַתִּי.

הָא חֲזִי, עֲשֶׂה מְאֻמְרוֹת לְמַעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית, כְּדַתְנָן בְּעֲשֶׂה מְאֻמְרוֹת נִבְרָא הַעוֹלָם. עֲשֶׂה מְאֻמְרוֹת לְמַתַּן תּוֹרָה, אֵלּוּ עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת. כְּתוּב (שמות כ) אֲנֹכִי יי' אֱלֹהֶיךָ. וְכְתוּב בְּמַעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית (בראשית א) יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר. דָּא מְהֵימְנוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (דף י"ב ע"א) אוֹר אֶקְרִי, דְכְּתוּב, (תהלים כז) יי' אוֹרִי וְיִשְׁעֵי מַמִּי אֵירָא וְגו'.

כְּתוּב (שמות כ) לֹא יְהִי לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פָּנָי. וְכְתוּב בְּמַעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית, (בראשית א) יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וְגו'. יְהִי רְקִיעַ, אֵלִין יִשְׂרָאֵל, דְּאֵינּוֹן חוּלְקָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאֲחֻדִין בְּהוּא אֲתָרָא דְאֶקְרִי שְׁמַיִם. וְהֵינּוּ רְזָא, דְּזַמְנָא חָדָא שְׂאֵל רַבִּי יִיסָא סְבָא לְרַבִּי אֶלְעָאי, אָמַר, הָא שְׂאֵר עַמִּין יְהֵב לוֹן קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְרַבְרַבִּין מְמַנָּן שְׁלִיטִין, יִשְׂרָאֵל בְּאֵן אֲתַר יְהֵב לוֹן. שְׁלַח לֵיהּ, וַיִּתֵּן אֲתָם אֱלֹהִים בְּרַקִּיעַ הַשְּׁמַיִם, וְשִׁפִּיר שְׁלַח לֵיהּ.

בְּתוֹךְ הַמַּיִם, בֵּין מְלוּלֵי אוֹרֵייתָא. וְיְהִי מְבַדִּיל בֵּין מַיִם לְמַיִם, בֵּין קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאֶקְרִי בְּאֵר מַיִם חַיִּים. וּבֵין עֲבוּדָה זְרָה, דְּאֶקְרִי (ירמיה ב) בּוֹרוֹת נִשְׁבְּרִים וְגו' דְּאֵינּוֹן מַיִם

ואם זבח שלמים קרְבָנו. רבי שמעון אומר, כתיב (במדבר ז) עֲשֶׂה עֲשֶׂה הפך בשקל בשקל הקדש. עֲשֶׂה עֲשֶׂה, למה זה בא? אלא עֲשֶׂה לְמַעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית, וְעֲשֶׂה לְמַתַּן תּוֹרָה. עֲשֶׂה מְאֻמְרוֹת בְּמַעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית, וְעֲשֶׂה מְאֻמְרוֹת בְּמַתַּן תּוֹרָה. בְּמֵה זֶה מְדַבֵּר? מִשּׁוּם שֶׁהַעוֹלָם לֹא נִבְרָא אֶלָּא בְּשִׁבִיל הַתּוֹרָה, וְכָל זְמַן שִׁישְׁרָאֵל עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה, הַעוֹלָם מִתְקַיֵּם. וְכָל זְמַן שִׁישְׁרָאֵל מִתְבַּטְּלִים מִהַתּוֹרָה, מֵה כְּתוּב? (ירמיה לג) אִם לֹא בְּרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה חֻקוֹת שָׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא שָׁמַתִּי.

בָּא רָאָה, עֲשֶׂה מְאֻמְרוֹת לְמַעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית, כְּפִי שֶׁשְׁנִינוּ בְּעֲשֶׂה מְאֻמְרוֹת נִבְרָא הַעוֹלָם. עֲשֶׂה מְאֻמְרוֹת לְמַתַּן תּוֹרָה, אֵלּוּ עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת. כְּתוּב (שמות ב) אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ. וְכְתוּב בְּמַעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית, (בראשית א) יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר. אֲמַנְתַּן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַזֶּה נִקְרָאת אוֹר, שְׁכְּתוּב (תהלים כז) ה' אוֹרִי וְיִשְׁעֵי מַמִּי אֵירָא וְגו'. כְּתוּב (שמות כ) לֹא יְהִי לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פָּנָי. וְכְתוּב בְּמַעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית, (בראשית א) יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וְגו'. יְהִי רְקִיעַ - אֵלּוּ יִשְׂרָאֵל, שְׁהֵם חֻלְקוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂאוֹחִזִים בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא שְׁמַיִם. וְהֵינּוּ הַסּוּד, שֶׁפַּעַם אַחַת שְׂאֵל רַבִּי יִיסָא סְבָא לְרַבִּי אֶלְעָאי, אָמַר, הֲרִי אֵת שְׂאֵר הַעַמִּים נָתַן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְגִדּוּלִים מְמַנִּים שְׁלִיטִים, וְאֵת יִשְׂרָאֵל בְּאֵיזָה מְקוֹם נָתַן אוֹתָם? שְׁלַח לוֹ, וַיִּתֵּן אֲתָם אֱלֹהִים בְּרַקִּיעַ הַשְּׁמַיִם. וְכֵן שְׁלַח לוֹ.

בְּתוֹךְ הַמַּיִם, בֵּין דְּבוּרֵי הַתּוֹרָה. וְיְהִי מְבַדִּיל בֵּין מַיִם לְמַיִם - בֵּין הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁנִּקְרָא בְּאֵר מַיִם חַיִּים, וּבֵין עֲבוּדָה זְרָה

הַמְרִים, מִיָּם עֲכוּרִין, מְכוּנְסִים, סְרוּחִים וּמְטוּנָפִים. וְעַל דָּא יִשְׂרָאֵל קִדְיִשִּׁין מְבַדְּלִין בֵּין מִיָּם לְמִיָּם.

שֶׁנִּקְרָאת (ירמיה ב) בְּאֵרֶת נִשְׁבְּרִים וְגו', שֶׁהֵם מִיָּם הַמְרִים, מִיָּם עֲכוּרִים, מְכוּנְסִים, סְרוּחִים וּמְטוּנָפִים, וְעַל כֵּן יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשִׁים מְבַדְּלִים בֵּין מִיָּם לְמִיָּם.

בְּתוֹב (שמות כ) לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְשׂוֹא, וּכְתוֹב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, (בראשית

בְּתוֹב (שמות כ) לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֶיךָ לְשׂוֹא, וּכְתוֹב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, (בראשית א) יִקְרוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד. בֹּא וּרְאֵה, כָּל מִי שֶׁנִּשְׁבַּע בְּשֵׁם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשִׁקֵּר, כְּאֵלוֹ הַפְּרִיד אֶת הָאֵם מִמְּקוֹמָהּ לְמַעְלָה, וְהַכְּתִירִים הַקְּדוּשִׁים אֵינָם מְתִישְׁבִים בְּמְקוֹמָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (משלי טו) וְנִרְגָּן מִפְּרִיד אֱלוֹף. וְאֵין אֱלוֹף אֵלָּא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּכְתוֹב יִקְרוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד, אֵל תְּשִׁים פְּרוּד בְּגִלּוֹל שְׁבוּעַת שִׁקֵּר. אֵל מְקוֹם אֶחָד, כְּרֵאוּי בְּמְקוֹם אַמְתּוֹ, וְלֹא בְּמְקוֹם אַחֵר לְשִׁקֵּר. וּמָה הַשִּׁקֵּר? הוּא שֶׁהוֹלִכִים הַמַּיִם לְמְקוֹם אַחֵר שְׂאִינוֹ שְׁלֵהֶם.

יִקְרוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד. תָּא חֲזִי, כָּל מָאן דְּאוּמֵי בְּשִׂמְאָה קִדְיִשָּׁא לְשִׁקְרָא, כְּאֵילוֹ פְּרִישׁ אֵימָא מֵאַתְרָה לְעֵילָא. וּכְתַרְיִן קִדְיִשִּׁין לֹא מְתִישְׁבִי בְּדוּכְתִייהוּ, כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (משלי טז) וְנִרְגָּן מִפְּרִיד אֱלוֹף. וְאֵין אֱלוֹף אֵלָּא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּכְתוֹב יִקְרוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד, לֹא תִשׁוּי פְּרוּדָא, בְּגִין אוּמָאָה דְּשִׁקְרָא. אֵל מְקוֹם אֶחָד, כְּדָקָא חֲזִי בְּאַתְרֵי דְקִשׁוּט, וְלֹא בְּאַתְרֵי אַחֲרָא לְשִׁקְרָא. וּמֵאֵי שִׁקְרָא. הוּא דְּאִזְלִין מִיָּא לְאַתְרֵי אַחֲרָא, דְּלֹאוּ אִיהוּ דִּילֵיהּ.

בְּתוֹב (שמות כ) זְכוּר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ, וּכְתוֹב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, תִּדְשָׂא הָאָרֶץ דְּשָׂא עֵשֶׂב. אֵימְתִי אַתְרֵיבִיאַת אַרְעָא קִדְיִשָּׁא וְאַתְעַטְרַת בְּעֵטְרָהָא, הוּי אוּמַר בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, דְּהָא כְּדִין אַתְחַבְּרַת כְּלָהּ (נ"א מְטוּרִיתָא) בְּמִלְכָּא, לְאַפְקָא דְשָׂאִין וּבְרַפְאֵן לְעֵלְמָא.

בְּתוֹב זְכוּר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ, וּכְתוֹב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, תִּדְשָׂא הָאָרֶץ דְּשָׂא עֵשֶׂב. מְתִי מִתְגַּדְּלַת הָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה וּמִתְעַטְרַת בְּעֵטְרוֹתֶיהָ? הוּי אוּמַר, בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, שְׁהַרִי אֲזִי מִתְחַבְּרַת הַכְּלָהּ (הַגְּבִירָה) עִם הַמִּלְכָּא לְהוֹצִיא דְשָׂאִים וּבְרִכּוֹת לְעוֹלָם. בְּתוֹב כְּפִד אֶת אֲבִיךָ וְאֵת אִמְךָ, וּכְתוֹב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, יְהִי מֵאֵרֶת בְּרַקִּיעַ הַשָּׁמַיִם. מָה זֶה אוּמַר? אֵלָּא אֵלוֹ הַמְּאֹרֹת, זֶהוּ אֲבִיךָ וְאִמְךָ. אֲבִיךָ זֶה הַשָּׁמַשׁ. אִמְךָ זֶה הַלְּבָנָה. וְאֵין שְׁמֵשׁ אֵלָּא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכַתוֹב (תהלים

כְּתוֹב כְּפִד אֶת אֲבִיךָ וְאֵת אִמְךָ. וּכְתוֹב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, יְהִי מֵאֵרֶת בְּרַקִּיעַ הַשָּׁמַיִם. מֵאֵי קָא מִיַּירִי. אֵלָּא אֵלִין מְאֹרֹת, דָּא הוּא אֲבִיךָ וְאִמְךָ. אֲבִיךָ, דָּא שְׁמֵשׁ. אִמְךָ, דָּא סִיְהָרָא. וְאֵין שְׁמֵשׁ אֵלָּא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכַתִּיב, (תהלים טז) כִּי שָׁמֶשׁ וּמַגֵּן יְיָ אֱלֹהִים. וְלִית סִיְהָרָא אֵלָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, דְּכַתִּיב, (ישעיה

וּיִרְחַף לֹא יֵאָסֵף, וְעַל דָּא כְּלָא חַד. בְּתוֹב לֹא תִרְצַח, וּכְתוֹב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית,

שְׁכַתוֹב (ישעיה ט) וְיִרְחַף לֹא יֵאָסֵף, וְעַל כֵּן הַכֹּל אֶחָד. כְּתוֹב לֹא תִרְצַח, וּכְתוֹב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם שְׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה, וְאֵתָה אֵל תִּהְרַג אָדָם

יִשְׂרָצוּ הַמִּים שְׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה, וְאַנְתָּ לֹא תִקְטֹל
בְּרֶנֶשׁ, דְּאִקְרִי הַכִּי, דְּכַתִּיב וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ
חַיָּה. וְלֹא תִהְיוּ בְּדָגִים הַלְלוּ, דְּרַבְרַבִּי בְּלַעֲי
לְזוּטְרִי.

כְּתִיב לֹא תִנְאַף, וְכַתִּיב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית,
תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ. מִכָּאֵן
אוֹלִיפְנָא, דְּלֹא יִשְׁקֵר בְּרֶנֶשׁ בְּאַנְתּוֹ אַחֲרָא
דְּלָאוּ אִיהִי בַת זוּגִיָּה. וְעַל דָּא כְּתִיב, תּוֹצֵא
הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ, דְּלֹא תוֹלִיד אַתְתָּא
אֶלָּא מִמִּינָהּ, וּמֵאֵן אִיהִי מִינָהּ, דָּא בֵּן זוּגִיָּה.
כְּתִיב לֹא תִגְנוֹב, וְכַתִּיב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית,
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נִתְתִּי לָכֶם אֶת כָּל
עֵשֶׂב זֹרֵעַ זֹרֵעַ, מָאִי דִּי־הִבִּית לְכוּ וְאִפְקִידַת
לְכוּ יִהְיֵא לְכוּ, וְלֹא תִגְנוֹבוּ מֵה דְהוּא מֵאֲחִירָא.
כְּתִיב לֹא תַעֲנֶה בְּרַעְפָּךְ עַד שִׁקְרָא, וְכַתִּיב בְּמַעֲשֵׂה
בְּרֵאשִׁית, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֵׂה אָדָם
בְּצַלְמֵנוּ. מֵאֵן דְּהוּא בְּדִיוֹקְנָא דְמִלְכָּא, לֹא
תִסְהִיד בֵּיה שִׁקְרָא. וּמֵאֵן דְּאִסְהִיד שִׁקְרָא
בְּחִבְרִיָּה, פְּאִילוּ אִסְהִיד לְעִילָא.

כְּתִיב לֹא תַחֲמוֹד אֶשֶׁת רֵעֶךָ, וְכַתִּיב בְּמַעֲשֵׂה
בְּרֵאשִׁית, לֹא טוֹב הָיִיתָ הָאָדָם לְבַדּוֹ
וְגו'. הָא בַת זוּגִיָּה לְקַבְלָךְ, וְעַל דָּא לֹא תַחֲמוֹד
אֶשֶׁת רֵעֶךָ.

וְהִינּוּ עֲשֵׂרֶה מְאֻמְרוֹת לְמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית,
וְעֲשֵׂרֶה מְאֻמְרוֹת לְמִתְּנֵי תוֹרָה. וְהִינּוּ
דְּכַתִּיב, (במדבר ז') עֲשֵׂרֶה עֲשֵׂרֶה הַפָּךְ בְּשִׁקְלֵי
הַקֹּדֶשׁ. אַתְקֵלוּ כַחֲדָא בְּשִׁקְלוֹא חֲדָא. וּבְגִין
כִּי קָאִים עַלְמָא, וְאַשְׁתַּכַּח בֵּיה שְׁלָמָא. וְעַל
דָּא, וְאִם זָבַח שְׁלָמִים קָרְבָּנוּ, לְקִיּוּמָא עַלְמָא
בְּשְׁלָמָא. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דְמִכְפָּר עַל מִצּוֹת
עֲשֵׂה, וְעַל מִצּוֹת לֹא תַעֲשֵׂה, בְּגִין לְאִטְלָא
שְׁלוֹם עַל כָּלָא.

שִׁנְקָרָא כִּי, שְׁכַתוּב וַיְהִי הָאָדָם
לְנֶפֶשׁ חַיָּה. וְאִל תְּהִיָּה כְּדָגִים
הַלְלוּ, שְׂגֹדוֹלִים בּוֹלְעִים אֶת
הַקְטָנִים.

כְּתוּב לֹא תִנְאַף, וְכַתוּב בְּמַעֲשֵׂה
בְּרֵאשִׁית, תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה
לְמִינָהּ. מִכָּאֵן לְמַדְנֵי שְׁלֵא יִשְׁקֵר
אָדָם בְּאֶשֶׁה אַחֲרַת שְׂאִינָהּ בַת
זוּגִיָּה, וְלִכְּן כְּתוּב תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ
חַיָּה לְמִינָהּ, שְׁלֵא תוֹלִיד אֶשֶׁה
אֶלָּא מִמִּינָהּ, וּמִיָּהּ מִינָהּ? זֶה בֵּן
זוּגִיָּה.

כְּתוּב לֹא תִגְנוֹב, וְכַתוּב בְּמַעֲשֵׂה
בְּרֵאשִׁית, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה
נִתְתִּי לָכֶם אֶת כָּל עֵשֶׂב זֹרֵעַ זֹרֵעַ.
מֵה שְׁנִתְתִּי לָכֶם וְצוֹיְתִי לָכֶם,
יְהִיָּה לָכֶם, וְאִל תִּגְנוֹבוּ מֵה שְׁהוּא
שֵׁל אַחֵר.

כְּתוּב לֹא תַעֲנֶה בְּרַעְפָּךְ עַד שִׁקְרָא,
וְכַתוּב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים נַעֲשֵׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ. מִי
שְׁהוּא בְּדִיוֹקְנֵי הַמֶּלֶךְ, אִל תַּעֲיִד
בּוֹ שִׁקְרָא. וּמִי שְׁמַעִיד שִׁקְרָא
בְּחִבְרוּ, פְּאִלוּ תַעֲיִד לְמַעֲלָה.

כְּתוּב לֹא תַחֲמוֹד אֶשֶׁת רֵעֶךָ,
וְכַתוּב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, לֹא טוֹב
הָיִיתָ הָאָדָם לְבַדּוֹ וְגו'. הָרִי בַת
זוּגִיָּה כְּנִגְדָךְ, וְלִכְּן לֹא תַחֲמוֹד אֶשֶׁת
רֵעֶךָ.

וְהִינּוּ עֲשֵׂרֶה מְאֻמְרוֹת לְמַעֲשֵׂה
בְּרֵאשִׁית, וְעֲשֵׂרֶה מְאֻמְרוֹת לְמִתְּנֵי
תוֹרָה. וְהִינּוּ שְׁכַתוּב (במדבר ז')
עֲשֵׂרֶה עֲשֵׂרֶה הַפָּךְ בְּשִׁקְלֵי
הַקֹּדֶשׁ. נִשְׁקֵלוּ כַּחֲדָא בְּמִשְׁקֵל
אֶחָד, וּמִשּׁוֹם כִּי עוֹמֵד הַעוֹלָם
וְנִמְצָא בּוֹ שְׁלוֹם. וְעַל כֵּן, אִם זָבַח
שְׁלָמִים קָרְבָּנוּ, לְהַעֲמִיד הַעוֹלָם
בְּשְׁלוֹם. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא שְׁמִכְפָּר
עַל מִצּוֹת עֲשֵׂה וְעַל מִצּוֹת לֹא
תַעֲשֵׂה, כִּי לְהַטִּיל שְׁלוֹם עַל
הַכָּל.

כְּתוּב (איוב כה) הַמְשֵׁל וַפְּחַד עֲמוֹ

כְּתִיב (איוב כה) הַמְשֵׁל וַפְּחַד עֲמוֹ עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו, הָאִי קָרָא אוֹיְקָמוּהִי

חברייא. אַבְל הַמְשַׁל, דָּא (דף י"ב ע"ב) אַבְרָהָם, דְּכְתִיב בֵּיהּ (בראשית כג) נְשִׂיא אֱלֹהִים אֵתָּה בְּתוֹכְנוּ, וְכְתִיב (בראשית יב) וַאֲבֹרְכֶךָ וַאֲגַדְלֶה שְׁמֶךָ. וּפְחַד, דָּא יִצְחָק. דְּכְתִיב, (בראשית לא) וּפְחַד יִצְחָק לִי. (איוב כה) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו, דָּא יַעֲקֹב. דְּכְתִיב, (מִיכָה ז) תִּתֵּן אֲמַת לַיַּעֲקֹב, וְכְתִיב (זכריה ח) וְהָאֲמַת וְהַשְׁלוֹם אֶהְיֶה לָּהֶם. דְּאֲמַת וְשְׁלוֹם קָשִׁיר דָּא בְּדָא. וְעַל דָּא הוּא שְׁלִימוּתָא דְכָלָא.

וְשְׁרָמִים שְׁלִימוּתָא הוּא, וְשְׁלָמָא דְכָלָא. וּמֵאֵן דְּאֶקְרִיב שְׁלָמִים אֶסְגִּי שְׁלָמָא בְּעַלְמָא. יַעֲקֹב אִיהוּ עֶבֶד שְׁלוֹם, כְּמָה דְאַמְרֵן. בְּגִין דְּאֶחִיד לְהָאִי וְלְהָאִי. וְשְׁלָמִים אֶחִידֵן בְּמִצּוֹת עֲשֵׂה, וּבְמִצּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, בְּהָאִי סְטָרָא, וּבְהָאִי סְטָרָא. וְעַל דָּא אֶקְרִי שְׁלָמִים. וְרָזָא דְמַלְהָ, דְּכְתִיב, (בראשית כה) וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם: גֹּבֵר שְׁלִים. שְׁלִים לְעֵילָא, וְשְׁלִים לְתַתָּא. דְּבַר אַחַר (איוב כה) הַמְשַׁל דָּא מִיכָאֵל. וּפְחַד דָּא גְבַרְיָאֵל. דָּא יִסּוּדָא דִּילִיָּהּ מִמֵּיָא וְדָא יִסּוּדָא דִּילִיָּהּ מֵאֲשָׁא וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֶבֶד שְׁלָמָא בִּינְיָהּוּ דְכְתִיב, (איוב כה) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו.

רְבִי אַחָא אָמַר, כְּתוּב (ויקרא ז) אִם עַל תּוֹדָה יִקְרִיבְנוּ וְהֶקְרִיב עַל זִבְחַת הַתּוֹדָה וְגו'. מַה זֶה אוֹמֵר? כְּמוֹ שְׁנֵאמַר, (שם ה) וְהַתּוֹדָה אֲשֶׁר חָטָא עָלֶיהָ. עָלֶיהָ דְּנֻקָּא. וְעַל זֶה חִלּוֹת מִצּוֹת וְגו'. וְחִלּוֹת מִצּוֹת, הֲרִי פְרִשְׁתָּהּ, וְעַל מַה בָּאָה? מִצַּת וְחִלּוֹת כְּתוּב חֶסֶר, מִשּׁוּם שְׁחָטָא עָלֶיהָ.

שְׁנַיָּה רַבֵּי חֲזִיא, כְּתוּב עַל זִבְחַת תּוֹדַת שְׁלָמִיו, זֵו שְׁלָמוֹת הַכֹּל. שְׁלָמִיו - שְׁנַיִם. תּוֹדָה, נִדְעָ. אָמַר לוֹ רַבֵּי יְהוּדָה, תּוֹדָה יְדוּעָ. שְׁלָמִיו לְמָה זֶה שְׁנַיִם? אָמַר לוֹ, שְׁנֵי וו"וּם, ו"ו שְׁהִינּוּ שְׁלָמִיו, הַשְׁלוֹם שֶׁל הַכֹּל. אֲמַר לִיהּ, אֲתִיידע. אָמַר לִיהּ רַבֵּי יְהוּדָה, תּוֹדָה יְדִיעָ, תְּרִין ווּיָן, ו"ו דְּהִינּוּ שְׁלָמִיו, שְׁלָמָא דְכָלָא.

אמר רבי יצחק, תודת שלמיו, שמשיל שלום בכל, ומתעוררים רחמים בכל העולמות. תודת שלמיו, אמר רבי יוסי, מה שאמר רבי חייא - יפה, שפנסת ישראל מתברכת מאותם שנים, שהם השלום של הכל. רבי יוסי אמר, לחם חמץ הרי ידוע, והרי נתבאר, כמו שהיה חטא, כך היה מקריב באותו גון ממש.

בא ראה, חלת מצת חסר, כמו שנאמר בלולת בשמן וירקני מצות משחים בשמן. למה זה רומז? אמר רבי שמעון, הרי הם (בראשית א) להט החרב המתהפכת וגו'. משום שכלם התמנו על דרכי בני אדם, על אותם שעוברים על מצוות התורה, ועל כן הפל סלת בלולה בשמן, להמשיך שמן משחה מהמקום העליון למטה, ויתברכו כלם באחד מאותו שמן משחת קדש.

וזהו יין לנסף, והרי בארנו רביעית היין. ומקום אחד (תלוי) מלא יין ושמן ומים לנסף, והרי בארנו את הדברים, מים להשקות את הגן ואת פל אותן הנטיעות. ועל כן, יש מים ויש מים. יין, יש מקום שהוא טוב, ויש מקום שהוא להעניש, שהוא דין.

ע"כ, מי שרואה יין בחלומו - יש למי שהוא טוב, ויש למי שהוא דין. אם תלמיד חכם הוא, כתוב (תהלים קד) ויין ושמן לבב אגוש. וכתוב, (שיר א) טובים הדין מיניו. זהו יין המשמר שמשמח את הכל. ואם לא - (משלי לא) תנו שכר לאובד ויין למרי נפש. יש יין אחר שהוא דין, ועל כן נאה להקריב את הדברים הללו בקרבנו, כדי שיעבר הדין ויתעוררו רחמים. עובר יין ובא יין, וכן בכל.

אמר רבי יצחק, תודת שלמיו, דאטיל שלמא בכלא, ואתער רחמי בכלהו עלמין. תודת שלמיו, רבי יוסי אמר, הא דאמר רבי חייא שפיר, דפנסת ישראל אתברכא מאינון תרי, דאינון שלמא דכלא. רבי יוסי אמר, לחם חמץ הא ידוע, והא אתמר כמה דהוה חטאה, כך הוה מקרב ביהוה גוונא ממש.

הא חזי, חלת מצת חסר, כמה דאתמר בלולת בשמן וירקני מצות משוחים בשמן. למאי קא רמיזא. אמר רבי שמעון, הגי אינון (בראשית א) להט החרב המתהפכת וגו'. בגין דכלהו אתמנון על ארחייהו דבני נשא, על אינון דעברין על פקודי אורייתא, ועל דא כלא סלת בלולה בשמן, לאמשכא משח רבות מאתר עלאה לתתא, ויתברכוון פלהו כחדא, מההוא משח רבות קדשא.

ודא הוא יין לנסף, והא אוקימנא רביעית ההין. ואתר חד (פ"א תל) מלי יין ושמן ומים לנסף, והא אוקימנא מלי, מים לאשקאה גנתא, וכל אינון נטיעין. ועל דא, אית מים ואית מים. יין, אית אתר דאיהו טוב, ואית אתר דאיהו לאענשא דאיהו דינא.

ער דא, מאן דחמי יין בחלמיה, אית למאן דאיהו טוב, ואית למאן דאיהו דינא. אי תלמיד חכם הוא, כתיב (תהלים קד) ויין ושמן לבב אגוש. וכתוב (שיר השירים א) פי טובים דודך מיין, ודא הוא יין דמנטרי, דחדי לכלא. ואי לא, (משלי לא) תנו שכר לאובד ויין למרי נפש. אית יין אחרא דאיהו דינא. ועל דא, יאות לקרבא אליו מלין בקרבניה, בגין דיתעבר דינא, ויתער רחמי. אעבר יין, ואייתי יין, וכן בכלא.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרע וזרע ומפי זרע זרע אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוּי וּבְסִתְרָא אֲהֵלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּהּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

המחשבות הנודות מאת הרב

ספר
אור
הזוהר
החדש

בו יבואר גדול החיוב הנלווה והלמד
הזוהר הקדוש והתיקונים הכמות האמת שחיבר
הגאון האדוק רבי שמעון בר יוחאי זצ"ל
שם נלה חרות נפלאה אשר פורחו ופוזרו הקדושים ביה ונחלם קיים
ועל זה התלא אשר ידע את המש באמת

• מבורך דא יסקן בן נולתא ביהמי •

קרי הקדוש בן שמא נחית - כי לא תש-בה ספר דקרי

שנת רבי' שמעון' בן יוחאי' (נפטר תשס"ה) תשס"ט
הוצאת תורת עם תשס"ט תל אביב
הדפוס מנחם אבן ששון' לוד - עירוק בית ששון תשס"א

המחשבות הנודות מאת הרב

קונטרס
אור הזוהר
זקנים
עם
נערים

גדול החיוב על כל אחד אשר נקרא בשם "ישראל"
ללמוד וללמד בספר הזוהר הקדוש
זקנים עם נערים, חמשים עם גדולים, עשיר ואביון, נאנים עם הגדולים,
חכמים עם השגים ואנן קדושים, מקטן שחית לזונן
וזהו נעורים מכל צדדים רעים, וזהו לכל חוששות

תודתו סגן לנו, היא מאירת עינינו
הוא ימליץ מוב בעדנו, אדיננו בן יוחאי

קרי הקדוש בן שמא נחית - כי לא תש-בה ספר דקרי

ז' שנת אב ונא היחלה של רבי שמעון' האדוק' זצ"ל
שנת רבי' שמעון' בן יוחאי' (נפטר תשס"ה) תשס"ט
קרי' בית ששון תשס"א

המחשבות הנודות מאת הרב

קונטרס
אור הזוהר
אמירת הזוהר
בהלקתה

חיוב ומעלת אמירת
ספר הזוהר והתיקונים
אמילו בלי
המת כלל

כללים יסודיים ותיקונים בגדול החיוב על כל אחד ואחד
אשר נקרא בשם "ישראל"
לעסוק באמירת ספרי הזוהר הקדוש והתיקונים
בכל יום ויום, ואמילו בטה פסמים ביום, אמילו כשאין פסמים ביום,
ובפנים ילדים קטנים ואנן קדושים נאמן שחית לזונן

• מבורך דא יסקן בן נולתא ביהמי •

קרי הקדוש בן שמא נחית - כי לא תש-בה ספר דקרי

שנת רבי' שמעון' בן יוחאי' (נפטר תשס"ה) תשס"ט
הוצאת תורת עם תשס"ט תל אביב
הדפוס מנחם אבן ששון' לוד - עירוק בית ששון תשס"א

המחשבות הנודות מאת הרב

ספר
קרא לשמוש
ונורה
אור
הזוהר

אם לאו' ליל חמשת עשרת חמשת העול' (בני אור')
של המאור הנולד למשמולת חיים

• מבורך דא יסקן בן נולתא •

קרי הקדוש בן שמא נחית - כי לא תש-בה ספר דקרי

חיוב קרי' יסודי' של רבי' שמעון' בן יוחאי' (נפטר תשס"ה) תשס"ט
הוצאת תורת עם תשס"ט תל אביב
הדפוס מנחם אבן ששון' לוד - עירוק בית ששון תשס"א
קרי' בית ששון תשס"א